

**Quan la neu
es fon**

Claudia Andrés
Aida Cogollos
Pedro Laosa
Lucía Rojo
Elsa Rosell
Ayanelis Brigitte
Sarango

Pablo Bria
Claudia Escrivà
Cora Yuqiong Fas

**Letra
nova**

bromera

ELS MURMURIS DEL BOSC
(Primer premi de Narrativa)

Elsa Rosell Vives
IES Rei En Jaume d'Alzira

Vaig recollir la meua bicicleta i em vaig acomiadar escaridament de Macy. Ella a penes se'n va adonar, mentre s'allunyava assossegadament amb el seu grup d'amics.

Vaig pedalejar sense detindre'm a observar les branques esquelètiques que s'endinsaven en la carretera. Una esgarrifança em va recórrer de cap a peus, inspirada pel tètric ambient que es respirava al llindar del bosc.

Deixant la bicicleta sobre els escalons del porxo, vaig entrar a casa. Un paper penjat a la paret de la meua habitació em va cridar l'atenció. «Vens a buscar-me?» Estava escrit amb una cal·ligrafia una mica descuidada. Vaig arrancar la nota, confós, i la vaig llançar per la finestra. Qui podia haver-la col·locat allí? Resultava impossible accedir a la meua habitació des de l'exterior quan estava tancada amb clau.

La nit ja s'havia apoderat del dia i la memòria d'aquell missatge ja s'havia esborrat quasi totalment, substituïda per un sentiment d'inquietud que em va impedir dormir durant tota la nit.

El dia següent no va transcórrer sinó amb un esdeveniment encara més estrany. Entre tots els meus llibres de text vaig trobar fotografies fàcilment recognoscibles: en aquestes apareixia el bosc que cada dia creuava per

tornar a casa. No obstant, unes siluetes entre els arbres semblaven amenaçar d'eixir a la llum. L'última mostrava el rostre d'una xica de la meua edat. Somreia lleument, mentre que els seus ulls cridaven silenciosament, demanant ajuda.

En aquell mateix moment, vaig tancar el llibre de colp, la qual cosa va atraure diverses mirades perplexes dels meus companys. Vaig tractar de recuperar el componiment, però cada vegada que tancava els ulls veia la mirada atemorida de la xica tatuada en les meues parpelles.

Sense poder suportar-ho més, vaig eixir de l'aula tan ràpid com les cames m'ho van permetre. Vaig sentir Macy cridar el meu nom, però el so es va dispersar només vaig girar el cantó. Assegut a terra i amb el cap entre les mans, vaig escoltar una rialla tenyida d'angoixa. Vaig aconseguir veure uns cabells rossos que s'allunyaven veloçment. No vaig necessitar cap altra visió per reconèixer-la. Era la jove de la fotografia.

Quan em vaig decidir a perseguir-la, ja havia desaparegut, i tan sols quedava de la seua recent presència una feble aroma al bosc de Felicity.

El timbre retrunyí als corredors i els estudiants començaren a fugir de les aules, impacients per abandonar l'institut. Em vaig dissoldre entre la gentada amb la intenció de passar desapercebut i la temptadora idea de tornar a casa com més aviat possible rondant en la meua ment.

El vent a la cara ajudava per esclarir els meus pensaments i els esdeveniments dels últims dos dies. La nota que havia trobat a la meua habitació la vesprada anterior es va relacionar promptament amb les imatges entre les pàgines dels meus llibres, encara que això no explicava com havia arribat allí, de la mateixa manera que tampoc donava una explicació ferma a la fugaç aparició de la xica. Els esdeveniments van prendre un gir paranormal que vaticinaven dies fins i tot més obscurs.

A l'arribar a casa, una inusual atmosfera va envair les estances. En complet silenci i ignorant les llums enceses de la planta baixa, em vaig colar en la meua habitació sense cridar l'atenció de cap altra persona a la llar. Un crit ofegat em va sortir de la gola davant la imatge que hi havia davant de mi.

Els llençols del llit, arrancats, reposaven ara sobre el terra. Tots els meus llibres havien sigut dispersats per la cambra, alguns oberts de bat a bat. Els calaixos dels mobles havien siguts registrats, i el seu contingut es trobava ara damunt la moqueta.

El més aterridor no era l'inexplicable desordre de l'habitació, sinó les menudes notetes escampades per tot arreu. En totes elles figurava una paraula de quatre lletres que en aquells moments tenia molts més significats: «VINE».

Les meues mans començaren a recollir els papers, tractant d'esborrar l'horrible record. Sentia una pressió

al pit que m'impedia respirar. La cambra donava voltes sense aturar-se, i una veu femenina deia «Harry», cridant-me.

El seu to era suficientment calmant com per a sotraure'm la consciència per complet.

Quan vaig tornar en mi mateix, l'ordre s'havia restaurat a l'habitació. Una figura negra estava retallada contra la finestra. Proferí aquella rialla que m'estarrufava els pèls del bescoll i assenyala l'escriptori amb un dit acusador just abans de desaparèixer.

Vaig ensopegar i vaig agafar l'última de les notes. Gargotejada amb un estil més refinat que la resta, «Bosc de Felicity. 27 d'octubre» hi havia escrit. Quedava solament un dia fins a la data, però jo ja havia comprés les intencions de la xica. Volia que anara a buscar-la, i així ho vaig fer.

Aquella vesprada vaig dur la meua bicicleta fins al voral de la carretera i la vaig abandonar allí. Em vaig endinsar en l'espessor dels arbres i vaig caminar sense rumb durant prou temps com per perdre'm.

Em vaig detindre, sense alé i amb una suor freda a l'esquena que em feia tremolar. Em vaig fixar en les arrels d'un arbre, les quals amagaven un llibre desgastat entre les fulles seques.

Vaig seure i comencí a fer-li una ullada quan una sensació de tranquil·litat m'envaí.

Retalls de periòdic antics mostraven les imatges de cinc joves diferents, dos xics i tres xiques.

Tots ells eren de diversos anys, però tenien una cosa en comú: havien desaparegut a Felicity un 27 d'octubre sense deixar cap rastre. El primer d'aquests esdeveniments havia succeït en 1952, quan el cadàver d'una xica anomenada Jane havia sigut trobat al bosc després de tres dies d'exhaustiva recerca. En la resta de casos mai no es van trobar els cossos dels adolescents, encara que es donaren per morts.

Unes fotografies molt semblants a les que havia descobert als meus llibres també estaven a les pàgines finals. La mateixa imatge es repetia, mes l'únic que canviava eren les ombres entre els arbres. A la tapa del llibre, un missatge escrit en tinta roja emplenava la pàgina: «CADA 13 ANYS ELLA TORNARÀ A PEL SEGÜENT. JANE ESTÀ ACÍ. FUIG, ETS EL PRÒXIM». Les lletres es van convertir en una notícia més, però una cosa en ella la va diferenciar de la resta. Era jo. Era el meu rostre el que apareixia a la fotografia, mentre que el titular anunciava «Un altre jove desapareix a Felicity: Harry Miller».

Vaig deixar caure el llibre entre les fulles i em vaig alçar. Retrocedint alguns passos, vaig veure una altra nota clavada en el tronc de l'arbre. «M'has trobat. Jane.» El cervell m'ordenava córrer, però les cames a penes assolien moure's, paralizades per la intensa por que les controlava.

Vaig ser capaç de posar-me en marxa quan uns xiuxiuejos provinents de la brossa insistien per tal que avançara més ràpid, indicant-me el camí d'eixida.

La meua fe en les veus era tan reduïda com la meua visibilitat, sols ajudada per la suau llum de la lluna. No sabia quant de temps havia transcorregut des que havia fosquejat, ni molt menys quant feia que corria. Els meus pulmons estaven en flames, però un sentiment d'esperança per eixir amb vida d'aquell bosc m'impulsava cap avant.

Les meues mans tocaren l'asfalt a la vegada que els ulls observaren el crepuscle irrompre en l'obscuritat de la nit. Alguna cosa al bosc m'indicà que ja havia donat fi. El nou dia començava i la maledicció de Jane conclouïa per sempre, permetent descansar en pau els esperits finalment.

El bosc de Felicity mai no va perdre aquella essència de misteri que l'envoltava, ni tampoc els arbres oblidaren als joves que van trobar el seu fi entre les seues fulles caigudes. No obstant, ja no se sentien els murmuris entre les branques, sols silenci. I el silenci pot ser fins i tot més pertorbador.

QUADRADA VIDA
(Segon Premi de Narrativa)

Claudia Andrés Suárez
Col·legi San Antonio de Padua de Carcaixent

La llum que encapçalava el carrer era una llum que per a Carme semblava trista, ella era una dona valenta, d'eixes que no es deixen tombar per ningú, i com ella deia: «Els colors foscos fan d'un dia feliç, un de trist».

Aquell dia, Carme s'alçava despentinada, havia passat una nit difícil per a ella, eixes nits que semblen inacabables i que desitges que es faça prompte de dia. Carme, després d'aquelles huit hores tan pesades, sols volia alçar-se. Una vegada fora del llit s'agafa un got de llet blanca i se'l beu, ja que per a ella el color blanc, com el dels seus cabells, sembla puresa i per a ella ho era tot.

Ella sempre havia sigut una dona aparentment arreglada, amb les idees molt clares i sense cap dubte del que feia, però no tot era així, cada vegada que es mirava a l'espill veia una dona a la qual alguna cosa li faltava, ella mateixa veia cada dia reflectida una dona que no es pareixia a ella. Carme seia tots els matins en una cadira que tenia a la seua terrassa. Allí, mentre li pegava el lluminós sol del matí, pensava en tot el que havia hagut de lluitar sola per a aconseguir el que havia aconseguit.

Carme va nàixer el 1945, una època en què les dones no tenien veu per a participar en la societat. Les dones com Carme vivien a casa amb el seu marit i es dedicaven

a fer les labors domèstiques que feien falta per tal que tot anara bé i no hi haguera cap problema del qual els fills pogueren adonar-se'n i tindre preocupacions. Un dia darrere d'un altre, Carme somniava que aquella vida podria canviar, ella sempre ha sigut d'eixes a les quals un simple no, no els servia de res.

Des que era menuda tenia la seua vida perfectament pensada: fer-se major, créixer junt a la seua família, augmentar a poc a poc i amb anys d'experiència el seu nivell intel·lectual, i fins i tot algun dia arribar a formar una petita família de la qual poguera gaudir quan ella ja fora major. Eixos eren els somnis de Carme. Tal com la paraula diu, «somnis», en aquella època, poder fer la vida que cada u volia era un poc difícil, per això quan Carme es va casar, jove, molt jove, la seua vida va pegar un gir gran, un gir del qual ella no s'havia adonat de la quantitat de conseqüències, i és que cada pas que es pega en la vida té el seu risc.

Mentre passaven els anys, la vida d'aquella dona es va anar fent més complicada. Va tindre fills, ella i el seu home hagueren de deixar el país per buscar feina, deixant els fills allí. Quan Carme va tornar després de cinc anys a l'estranger, els seus fills ja eren majors, ja tenien certa independència, però mai havien oblidat la seua mare, la seua mare lluitadora per traure els seus fills endavant.

Els anys anaven passant i Carme anava fent-se major. Els seus fills ja no vivien a casa i el seu home havia mort.

Ella passava els dies sola a casa, eixia cada dia al mercat del seu poble amb les seues amigues i després tornava a la seua casa, però cap dia s'oblidava d'eixir a la terrassa a pensar com havia pogut passar tan ràpid la seua vida. Pensava en tots els fets que havien anat passant per la seua vida i ella ni tan sols s'havia adonat de tal cosa.

Un dia, mentre Carme despertava, va pensar que no podia estar sempre recordant-se de com havia sigut la seua vida o com hauria d'haver-la viscut, però de sobte l'expressió de la cara d'aquella dona va canviar per complet. Es va canviar de roba, va agafar la bossa i va decidir inscriure's en una escola on poder estudiar tot el que no havia pogut al llarg de la vida. Primer va començar per aprendre a escriure bé la seua pròpia llengua, ja que quan era menuda va deixar l'escola perquè havia de quedar-se cuidant dels seus germans menuts. Aleshores una nova vida va començar per a ella.

A l'escola, Carme va conèixer dones que també estudiaven allí amb ella. Allí contaven com havien arribat fins allí i quins eren els motius pels quals havien decidit començar a estudiar. Les dones contaven simples però llarguíssimes raons per les quals volien tindre a les seues mans una titulació que els poguera habilitar per a treballar o formar part de grans empreses. Finalment arribà el torn de Carme, que tan sols va respondre les dos preguntes amb una simple però grandíssima paraula: «Jo vull viure», va dir. Aleshores totes aquelles dones es van

quedar amb cara de sorpresa, tenien davant una d'eixes dones que no havia tingut les mateixes possibilitats que elles i que volia ser una gran peça en la societat.

Carme va començar un curs d'una llicenciatura. Ella volia, ella tenia un somni, ella es proposà ensenyar. Volia ensenyar a totes les dones del món que mai ningú podia fer-los sentir inferiors, que mai ningú anava a tindre el plaer de llevar a cap persona un somni i que mai ningú podia ser suficientment superior com per a fer que una altra persona deixes de costat alguna cosa que realment val la pena.

Anys després, Carme, aquella dona que tots els dies mirava per la terrassa i buscava la clara llum del sol per a fer una vida imaginària, havia aconseguit una llicenciatura en Història. A més, no va ser això sols, molta gent, després de sentir la història d'aquella gran dona, va decidir parlar amb ella perquè accedira a fer xarrades als joves de hui en dia per tal que així valoraren totes les possibilitats que hui tenien i haurien d'aprofitar.

Carme, a més d'estudiar també volia vore món, volia vore totes aquelles ciutats que sempre han aparegut als anuncis publicitaris, però que mai havia pogut vore. I això va fer, no s'ho va pensar dues vegades quan va comprar un bitllet d'avió amb un nou destí, Sud-àfrica. Ella sabia que en aquells països tenien molts pocs recursos perquè tots els xiquets i xiquetes d'aquella terra pogueren accedir a una vida més o menys adequada, així que,

sense pensar-s'ho, Carme s'hi va quedar. Allí va fer un grup destinat a ajudar a totes aquelles famílies que no pogueren donar algun futur als seus fills, ja que ella, amb els contactes fets al llarg de la seua estada al lloc d'estudi, podria aconseguir que grans indústries proporcionaren certes quantitats de diners. Així, ella va poder crear un lloc decent per a un dret de futur digne.

Passats els anys, Carme ja era una dona major, ja no tenia les mateixes capacitats per a poder continuar amb la feina que exercia, així que va tornar al seu país i poc temps després va morir.

Tota la gent que la coneixia es van veure afectats, però tampoc podien deixar de pensar en ella. Aquella dona que moltes nits no podia aconseguir tancar els ulls i que cada matí s'asseia a la cadira de la terrassa per buscar el somni d'una vida desitjada, havia aconseguit arribar fins als llocs més alts sense cap ajuda. Una dona que va lluitar per títols universitaris, a més de guanyar-se el cor de tota la gent intel·ligent, com ho era ella.

Havia finalitzat la vida d'una guanyadora, d'una lluitadora, i sobretot d'una dona valenta que volia viure.

